

Ἀποστασία «ποιμένων».

Εἰς τὸ μασονικὸν περιοδικὸν «Le temple» 1946 – Παρίσι, γράφει ὅτι ἡ ἔνωσις ἐκκλησιῶν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν μασονίαν, ἐὰν ἡ ἔνωσις αὐτὴ εἶναι εἰς καλὸν δρόμον τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν τάξιν μας.

Ὁ πατριάρχης Κων/λεως Ἰωακείμ Γ΄ 1878- 1884 καὶ 1901 – 1912 ἦταν μασόνος. Εἰς τὴν μεγάλη σχολὴ τοῦ Γένους ποὺ ἔκτισε τὸ 1881 εἰς Κων/λιν, εὐρίσκονται ἀνάγλυφα τὰ μασονικὰ σύμβολα « τρίγωνα καὶ διαβήτης».

Ὁ πατριάρχης Μελέτιος Δ΄ Μεταξάκης τὸ 1909 ἐμυήθη εἰς τὸν ἐλευθεροτεκτονισμόν. Ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἦταν μασόνος 33ου βαθμοῦ. Εἰς τὴν στοὰ «Ἀρμονία» τὴν 12-10-1972 ἔγινε τὸ μασονικὸν μνημόσυνόν του μὲ ἐγκώμια.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἰάκωβος ὑπηρέτης καὶ αὐτὸς τῶν ἔργων τῆς μασονίας. Οἱ νεοεποχίτες ἀκολουθοῦν τὸ μασονικὸ δόγμα:« Ὅλες οἱ θρησκείες ἔχουν μέρη ἀληθείας ...ἐμπλουτίζουν καὶ ἐμπλουτίζονται οἱ θρησκείες. Ὅλοι οἱ δρόμοι ὀδηγοῦν εἰς τὸν Θεόν». Ὁ μητροπολίτης Ἑλβετίας Δαμασκηνὸς ἔλεγε: «Μία ἐκκλησία ἢ ἓνα μουσουλμανικὸν τέμενος ἀποβλέπουν εἰς τὸν ἴδιον σκοπόν».

Ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Παρθένιος : «Τὸ Ἰσλάμ εἶναι ἐμπνευσμένη θρησκεία, ὁ Μωάμεθ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ».

Ἡ Β΄ Βατικανὴ σύνοδος (1962 – 1965) διεκήρυξε: «Οἱ Χριστιανοί, οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Μωαμεθανοὶ πιστεύουν εἰς τὸν ἴδιον Θεόν».

Συγκρητισμὸς σημαίνει συγχώνευση ἑτερογενῶν παραδόσεων θρησκείων καὶ τελετῶν. Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ πατριαρχείου Κων/λεως πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ (τὸ ἔτος 1920) ἀναγνωρίζει τοὺς αἰρετικούς παπικούς καὶ προτεστάντας ὡς ἀδελφούς ἐν Χριστῷ καὶ προτείνει στάδια γιὰ τὴν τελικὴν ἔνωσιν, τὴν ἀλλαγὴν ἡμερολογίου, συμπροσευχές, μικτοὺς γάμους κ.λ.π..

Ἀδιαπραγμάτευτος ὅρος ἐνώσεως εἶναι ἡ μετάνοια τῶν αἰρετικῶν. Οἱ διάλογοι μὲ αἰρετικούς πρέπει νὰ ἔχουν νουθεσίαν καὶ οὐδέποτε «ἐπὶ ἴσοις ὅροις».

Οἱ Ὁρθόδοξοι εἰς τὸ παγκόσμιον συμβούλιον ἐκκλησιῶν ὁμολογοῦν ὅτι δὲν ἔχουν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ οἰκουμενισμὸς διδάσκει τὴν «θεωρία τῶν κλάδων», δηλαδή κάθε κλάδος δένδρου εἶναι μία ἐκκλησία (τῶν «ὀρθοδόξων», τῶν παπικῶν, τῶν προτεσταντῶν κ.λ.π.). Ὁ οἰκουμενισμὸς διδάσκει τὸν «μινιμαλισμόν», δηλαδή σμικρύνονται οἱ δογματικὲς διαφορὲς μὲ ἑτεροδόξους, διὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν ἐμπόδια εἰς τὴν ἔνωσιν ἐκκλησιῶν. Ὑπερτονίζεται ἡ Ἀγάπη εἰς βάρος τῆς ἀληθείας. Ὅμως, κατὰ τὸν Ἅγιον Μάξιμον ὁμολογητὴν, ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, χωρὶς τὴν Ἀλήθειαν, εἶναι μισανθρωπία!

Ἡ Β' Βατικανὴ σύνοδος μὲ τὸ διάταγμά της γράφει: « Οἱ βαπτιζόμενοι ἐνσωματώνονται στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Ὁρθόδοξοι στεροῦνται τὸ πλήρωμα τῆς κοινωνίας μὲ τὸν ἐκπρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, τὸν πάπα Ρώμης»

Εἰς τὸ κοινὸν ἀνακοινωθὲν 29-6-1995 ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος καὶ Πάπας Ρώμης ὁμιλοῦν γιὰ κοινὸ βάπτισμα. Ὁ π. Ἰωάννης Ζηζούλιας γράφει: «Ἐντὸς τοῦ βαπτίσματος, ἀκόμη καὶ ἂν ὑπάρχει σχίσμα μπορεῖς νὰ ὁμιλεῖς γιὰ ἐκκλησία».

Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος τὸ 2004 ἀνεγνώρισε τὸ « βάπτισμα» τῶν προτεσταντῶν.

Εἰς τὸ Πόρτο – Ἀλέγκρε κατὰ τὴν γενικὴ συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε (= παγκοσμίου συμβουλίου ἐκκλησιῶν) (Βραζιλία 2006) ἀνεγνώρισαν ὅτι οἱ βαπτισθέντες ἀνήκουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀκόμη καὶ ὅταν διαφωνοῦν. Ἀντιθέτως, οἱ ἱεροὶ κανόνες 46,47,50 καὶ 68 τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων διδάσκουν!!

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἐφάνη ἡ νεοπατερικὴ ἢ μεταπατερικὴ θεολογία διδάσκουσα ὅτι « ἄλλη ἡ ἐποχὴ τῶν πρώτων χριστιανῶν καὶ ἄλλα τὰ σύγχρονα προβλήματα . Δηλαδή οἱ ἱεροὶ κανόνες δὲν μᾶς βοηθοῦν, εἶναι ξεπερασμένοι»...σύγχρονοι ἐσκοτισμένοι ψευδοποιμένες καὶ θεολόγοι, ἄγευστοι ὀρθοδοξίας ἀπορρίπτουν Ἱεροὺς κανόνας καὶ Πατέρας. Ἡ μεταπατερικὴ θεολογία «ὀδηγεῖ κατ' εὐθεΐαν εἰς τὸν προτεσταντισμόν.

Εἰς ἄρθρον του, εἰς ἐφημερίδα «Τάϊμς Ν. Ὑόρκης» 25 Σεπτεμβρίου 1967, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἰάκωβος ἀρνεῖται τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Εἰς Πόρτο – Ἀλέγκρε 2006 (Βραζιλία – 9ῃ συνέλευσις τοῦ Π.Σ.Ε.), οἱ ὀρθόδοξοι ὑπέγραψαν ὅτι καὶ οἱ συμμετέχοντες 340 ἐκκλησίαι τοῦ Π.Σ.Ε. ἐκπληρῶνουν τὴν καθολικότητά τους, ὅταν εἶναι σὲ κοινωνία μεταξὺ τους οἱ «ἐκκλησίαι»,...ὄλοι μας ἀνήκομε εἰς τὸν Χριστὸν μὲ τὸ βάπτισμά μας, ἀκόμη καὶ ὅταν διαφωνοῦμε.

Ἡ Β' Βατικανὴ σύνοδος διεκήρυξε ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος... τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀγιάζει ὄλους... οἱ σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοὶ εἶναι εἰς τὴν ἐκκλησία...δὲν εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ὁμολογία ὀρθῆς πίστεως γιὰ νὰ ἀνήκει κάποιος εἰς τὴν ἐκκλησία. Μὲ τὴν συνάντησιν Πατρ. Ἀθηναγόρου καὶ πάπα Παύλου Στ εἰς Ἱεροσόλυμα 1964, ἤνοιξε νέα περίοδος ὀρθοδόξων καὶ παπικῶν μὲ «διαλόγους ἀγάπης καὶ δηλώσεις γιὰ κοινὸ ποτήριον»...ἀκολούθησε ἄρσις ἀκοινωνησίας ὀρθοδόξων – Λατίνων τὸ 1965 χωρὶς νὰ προηγηθεῖ πανορθόδοξος σύνοδος. Ὁ Ἀθηναγόρας τότε εἶπε: « Ὅταν ἔρχονται ἐδῶ παπικοὶ ἢ προτεστάντες καὶ ζητοῦν νὰ κοινωνήσουν, τοὺς προσφέρω τὸ Ἅγιον Ποτήριον». «...τὰ δόγματα πρέπει νὰ τεθοῦν εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς Ἐκκλησίας».

Τὸ 1980 ἀρχίζει ὁ διάλογος μὲ παπικοὺς εἰς τὴν Πάτμον. Ἀπεφάσισαν νὰ συζητοῦν ὄχι αὐτὰ πού μᾶς χωρίζουν, ἀλλὰ αὐτὰ πού μᾶς ἐνώνουν. Ἀκολούθησαν συνελύσεις ἐπιτροπῆς διαλόγων στὸ Μόναχο 1982, εἰς Κρήτην τὸ 1984, εἰς Μπάρνι Ἰταλίας 1987 τῶν « ἀδελφῶν» ἐκκλησιῶν (δηλαδὴ ὀρθοδόξων – παπικῶν).

Ὁ πάπας Βενέδικτος 16ος τὸ 2006 διέγραψε τὸν ἱστορικὸ τίτλον: «Πατριάρχης Δύσεως» καὶ ἐπρόβαλε τὸ πρωτεῖον του στὴν παγκόσμια κυριαρχία.

Τὸ 1990 εἰς τὸ Μόναχον Γερμανίας ἡ κοινὴ δήλωσις καταδικάζει τὴν οὐνία. Ὁ πάπας δὲν ἐδέχθη αὐτὸ καὶ δέκα ἡμέρες μετὰ τὴν συνέλευση αὐτῆς τῆς ἐπιτροπῆς διαλόγου, ἐκάλεσε τοὺς Οὐκρανοὺς οὐνίτας εἰς τὴν Ρώμην εὐλογῶν τὴν πορεία τους.

Τὸ 1992 εἰς Κων/λιν ἔγινε σύναξις προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν ὅπου ὑπέγραψαν μήνυμα ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ συνεχισθεῖ ὁ διάλογος μὲ παπικοὺς ἂν δὲν συμφωνήσουν γιὰ τὴν οὐνία.

Τὸ 1993 εἰς τὸ Μπαλαμάντ Λιβάνου μὲ συμμετοχὴν 9 Ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν σὲ κοινὸ κείμενον ἐδικαίωσαν πανηγυρικὰ τὴν οὐνία (σὲ ἀντίθεση τῶν προηγουμένων συμφωνιῶν): <<...ἡ ἱερωσύνη, ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ἰδιοκτησία ἀποκλειστικὴ μίας ἐκκλησίας. Ἀποκλείεται ὁ ἀναβαπτισμὸς ...κ.λπ.>> δηλαδὴ ἔγινε πλήρης ἄρνησις τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ πάπας Ἰωάννης τὸ 1995 ἐζήτησε «συγνώμη» γιὰ τὶς σταυροφορίες...ἀλλὰ τὸ 1993 ὁ ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης Σπηλιωτόπουλος, ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ παπικὴ «ἐκκλησία» ἔστειλε στὴν Κροατία δυὸ ἑκατομμύρια δολλάρια γιὰ ἀγορὰ ὄπλων ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν κατὰ τῶν ὀρθοδόξων Σέρβων.

Ὁ πάπας Βενέδικτος ἐδέχετο τὸν σχισματικὸν «ἐπίσκοπον» Σκοπίων, ὡς ἡγέτην τῆς ἀνυπάρκτου Μακεδονικῆς Ἐκκλησίας ..ὁμιλῶν (εἰς χαιρετισμὸν του) εἰς τὴν «μακεδονικὴν γλῶσσαν »...

Θὰ ἀνέμενε κανεὶς οἱ ὀρθόδοξες ἐκκλησίαι νά ναι συνεπεῖς εἰς αὐτὰ ποὺ ὑπέγραψαν. Ὅτι «Οὐνία καὶ διάλογος μὲ παπικοὺς εἶναι ἀσυμβίβαστα» καὶ νὰ διακόψουν τὸν διάλογον...

Ὅμως τὸ 2006 ἐσυνέχισαν εἰς τὸ Βελιγράδι τὸν διάλογον μὲ ἄλλο θέμα. Ὁ Βαρθολομαῖος ἐδῶρισε εἰς τὸν Οὐνίτην « ἐπίσκοπον» Ἀθηνῶν Δ. Σαλάχα (2008) Ἅγιο Ποτήριον.. Ἔτσι τὸ θέμα τῆς οὐνίας ἔληξε (μὲ τὴν ἀνωτέρω πρᾶξιν ἀναγνωρίσεως) μὲ νίκη τῶν παπικῶν.

Μάϊος 2001, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἑλλάδος Χριστόδουλος, ὑποδέχεται τὸν πάπα Ρώμης (γιὰ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ἱστορίαν) ἀποδίδων τιμὲς ἀρχηγοῦ ἐκκλησίας εἰς τὸν ἀρχιαιρεσιάρχη πάπα.

Κων/λις 30 Νοεμβρίου 2006, οἱ Φαναριῶτες (Βαρθολομαῖος καὶ σὺν αὐτῷ «ποιμένες») ὑποδέχονται τὸν πάπα Βενέδικτον ψάλλοντες τό :
«Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου..» ...καὶ «τὸ πολυχρόνιον»

μνημονεύοντες αυτόν!! (...τί άλλο βλάσφημο πρέπει να ακολουθήσει για να αποτειχισθούν οι πιστοί από τέτοιους λυκοποιμένας;).

Όκτώβριος 2007 εἰς Ραββένα Ἰταλίας, ἡ 10ῃ συνέλευσις διαλόγου (Ὁρθοδόξων – παπικῶν). Μεταξὺ ἄλλων κακοδόξων θέσεων γράφουν: «Ὡς διάδοχοι τῶν ἀποστόλων οἱ ἐπίσκοποι εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν κοινωνίαν ἐν τῇ πίστει». (Τί πίστιν κηρύττουν οἱ παπικοὶ «ἐπίσκοποι»; Μὲ τὸ «Φιλιόκβε» καὶ ἄλλας αἰρέσεις καταργοῦν τὴν πίστιν).

Εἰς Πάφον Κύπρου τὸ 2009 καὶ Βιέννη τὸ 2010 ἡ ἐπιτροπὴ διαλόγου ἐσυζήτησε τὸ θέμα τοῦ πρωτείου. Ὁ ἐπίσκοπος Ἀχαΐας Ἀθανάσιος ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐδήλωσε ὅτι εἴμεθα ἓνα βῆμα πρὶν τὸ κοινὸ ποτήριον, ἂν συμφωνήσομε εἰς τὸ πρωτεῖον. (δηλ. οἱ ἄλλες παπικὲς κακοδοξίαι περὶ κτιστῆς χάριτος, φιλιόκβε κ.λπ. δὲν πρέπει νὰ συζητηθοῦν;).

Εἰς τὴν συνέλευσιν ἐπιτροπῆς διαλόγου εἰς Κιέτι Ἰταλίας 2016 γίνεται λόγος: « περὶ ἐνότητος στὴν ποικιλομορφία». (Σύνθημα οἰκουμενιστικὸν ἀλλὰ καὶ τῶν νεοεποχιτῶν). Ἐπίσης γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἐκκλησίαν ὡς εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος διὰ νὰ συμπεράνουν τὴν ἀνάγκη ἐνὸς παγκοσμίου πρώτου δηλαδὴ τοῦ πάπα Ρώμης. Αὐτὴ ἡ διδασκαλία εἶναι τοῦ Μητροπολίτου Περγάμου Ἰωάννη Ζηζιούλα ὁ ὁποῖος παρερμηνεύει τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ ὁ ὁποῖος δὲν ὁμιλεῖ περὶ μοναρχίας προσώπου τοῦ Πατρός, ἀλλὰ περὶ μοναρχίας τῆς μίας φύσεως τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Δὲν νοεῖται προβάδισμα προσώπου, διότι ὁ Υἱὸς εἶναι ἔτσι, κατώτερος τοῦ Πατρός.

Ἐμπρακτὴ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ πρωτείου βλέπομε εἰς τὸ Οὐκρανικὸν αὐτοκέφαλον. Οἱ 10 τοπικὲς ἐκκλησίαι ἐζητοῦσαν σύγκλισιν πανορθόξου συνόδου (γιὰ τακτοποίησιν τοῦ θέματος αὐτοῦ), ὁ Βαρθολομαῖος ἀρνούμενος, ἀνεγνώρισε τὴν σχισματικὴν «Ἐκκλησίαν» τῆς Οὐκρανίας.

Ἡ συνοδικὴ ἐγκύκλιος τῆς Β' Βατικανῆς συνόδου 1965, γράφει ὅτι οἱ μοισουλμάνοι λατρεύουν τὸν ἓνα καὶ μοναδικὸν Θεόν. Τὰ ἀνοίγματα αὐτὰ τοῦ Βατικανοῦ πρὸς τὶς ἄλλες θρησκείαι φαίνονται εἰς τὶς διαθρησκειακὰς συμπροσευχὰς στὴν Ἀσίζη Ἰταλίας τὰ ἔτη 1986, 1994, 2002, 2011, 2016.

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1969 οἱ συνομιλίαι τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.) γίνονται μὲ τὸ Ἰσλάμ καὶ συνεχίζονται.

Οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Μωαμεθανοὶ δὲν πιστεύουν εἰς τὸ Τριαδικὸν Θεόν. Δὲν δέχονται τὴν σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, δὲν πιστεύουν εἰς τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Χριστὸς εἶπε εἰς τοὺς μαθητὰς του ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα θὰ τοὺς ὀδηγήσει «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν». (Δηλαδή ψεύδεται ὁ Κύριός μας καὶ χρειάζεται ὁ Μωάμεθ νὰ συμπληρώσει τὸ ἔργον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;)

Ἡ ὁδὸς τῶν οἰκουμενιστῶν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἡ ἐντολὴ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων εἶναι: «Φεύγετε τὴν κοινωνίαν τῶν αἰρετικῶν. Σώζων σῶσον τὴν ψυχὴν σου». Ἀμήν, Γένοιτο.

Διὰ χειρὸς Γερ. Ἀλυπίου-Καψάλα Ἁγ. Ὄρος.